

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 14 березня 1987 року

№ 33 (3852).

Ціна 2 коп.

СЛОВО ЧИТАЧА

Пропоную для початку коротко познайомитися з нашою роботою. Ми — електроніки. Так, одразу ж і перший коментар — саме «електронік», а не «електронічник». А тепер давайте разом поміркуємо, що воно таке в сучасних умовах і зокрема на нашому підприємстві.

Із електронікою в нас незрозуміло. Потрібна річ? Про що мова? Будемо впроваджувати? Обома руками! І... по тому.

Ми не фаталісти, у світле майбутнє віримо. Але, скажіть, чи не сьогодні варто вже почати його наблизити? Завтрашні реалізатори можуть просто призапізнитися, встигнути якраз до роздавання трьохсотних подарунків. Тож, якщо від образів до фактів, продовжу таким. Без верстатів з ЧПУ, мікромодулів, автоматичних центрів нам обійтися можна... було б. Якби не темні виробництва, що певниною

Куплю універсальну схему

встають, якби не все вищий попит не лише на сотні й тисячі одиниць «грамотного», але й надійного обладнання. Якби не прогрес взагалі.

Тому заводи в кількох місцях нашої країни випускають оброблювальну техніку з автоматикою й напівавтоматикою; пусконаладжувальні організації встановлюють ці верстати й займаються їхнім обслуговуванням (у тому числі ремонтом). Це — ідеал. На ділі ж попит перевищує пропозицію й тут: пусконаладжувальників десятки, а підприємств тисячі. Тож — «не святі горшки ліплять, пумо, хаоппй, самостійно!». Так і виходить: отримала «Гідросила» нові верстати з ЧПУ з «Червоного пролетаря» (м. Москва); а Дніпропетровський центр техобслуговування — до наших послуг. А це — вислана заявка, її розгляд і, в середньому, три дні на запуск. А час же який дорогий! До того ж гарантії, що той повсякденний верстат не замовкне тут же незабаром після пуску, ніхто не дає. От і стаємо перед вибором — або чекати, або... Так от останнє — самостійну експлуатацію з попереднім запуском — ми й беремося робити самостійно.

Як — то справа інша. Зрозуміло, що такої служби на підприємстві немає, тому це конкретно б'є по нашій роботі в головному — некомплекті приладів. Залучити їх, приладів для ремонту немає. Гарязд, не вважаючи це аж таким парадоксом, підемо далі. Сьогодні маємо маленькі перемоги: узаконені дві посади — інженера-електроніка та наладчика контрольно-вимірвальних приладів та автоматик. А от що ж далі?

Із 1979 року «розумні» верстати появились на «Гідросилі». Та зле — які? Кожся підрахував — у нас тринадцять систем (!) перстатів з ЧПУ. Тринадцять! Але ж два чоловіки десь обслуговують двадцять верстатів однієї системи (і цього виробництва цілком досить) — і ті ж два чоловіки в нас обслуговують двадцять верстатів, приміром, десяти систем. Ефект передбачає? Якщо ні — підкажу: далеко вашому купцю до нашого зайця... У цей же час нормами передбачено як найоптимальніший варіант пропорцію три системи на одного старшого інженера-електроніка! Про віддачу від такої понаднормової самовідданості, мабуть, говорити зайве...

Дванадцять чоловік у нас в бюро зайняті на обслуговуванні всієї електроніки на обох майданчиках. Спитайте, як їм працюється? По-різному, тут важить, у першу чергу, рівень підготовки. І — висока самосвідомість. Треба назвати тих, на кого можна поклатися вже сьогодні. Це Сергій Арсєєв, Віктор Лисенко, Олександр Спісаренко, Валіа Скороход, Олексій Бабешко. Назову й Івана Шурюта. Він — новий працівник ще в нас на заводі, але серед молодих електромонтерів, либонь, найсерйозніший. Це — вагомий заявка на професійний ріст. А він, ріст, потрібен. Час від часу ми їздимо на курси підвищення кваліфікації, але, широкі кажучи, дає це небагато: судячи з відгуків тих же С. Арсєєва, О. Бабешки, В. Лисенка, В. Скороход — це дешево не форма, якою вона може бути для дійсно підвищення кваліфікації.

Хотілось би сказати й ще про одну важливу і болючу проблему: про адресність претензій. Але в один абзац її не вмістити.

Сподіваюсь, що рання повернеться до цієї розмови.

В. ГЕРАЩЕНКО,
начальник бюро промислової електроніки відділу головного енергетика кіровоградського заводу «Гідросила».

ОБГОВОРЮЄМО ПРОЕКТ СТАТУТУ ВЛКСМ

ЖОДНА ПРОПОЗИЦІЯ НЕ ЗАГУБИТЬСЯ

Уважно прочитала проект Статуту ВЛКСМ і з великим задоволенням відзначила продуктивні позитивні зміни у його положеннях. Приємно вражає у проекті Статуту ВЛКСМ конкретність, деталізація положень. Велику увагу приділено таким характерним рисам комсомольця, справжнього, неформального комсомольця як бойовість, ініціатива, самодіяльність. Саме зараз, у наш час, ці якості молодій людині найнеобхідніші.

За довгі роки комсомол заформалізовувався, заорганізувався не в ліпшому розумінні слова. Та от зараз на шляху цих неприхованих форм і методів «роботи» стає заслоном рядок Статуту ВЛКСМ: «Давати рішучу відсіч усяким спробам затиску критики, виступати проти бюрократизму, формалізму, заорганізованості у внутрішньому житті...».

Хочеться звернути увагу на те, що викриття недоліків, їх усунення, боротьба з парадністю, кав'ризмом, охолодженням та інші риси, які повинні бути властиві комсомольцеві, активному члену радянського суспільства, що оновлюється, записані у главі першій: «Члени ВЛКСМ, їх обов'язки і права». І саме там, де мова йде про обов'язки.

Чого гріха таїти, нашій комсомольській органі-

зації теж, до певної міри, властиві ті огріхи, на які звернули увагу обласна комсомольська конференція і XXV з'їзд ЛКСМУ, що недавно закінчив свою роботу.

На деяких ділянках і в цехах робота заводського комсомолу часом заходила до збирання членських внесків, а збори носили формальний, непродуктивний характер. Бракує ще нашому комсомолу активної взаємодії з керівництвом відділів, цехів, ділянок.

А нині сам час, саме життя вимагають від молоді активного втручання в справи господарські, виробничі. Причому кожному комсомольцеві на своєму робочому місці. Настала пора пробудження соціальної, громадянської, патріотичної активності.

Щодо критики і самокритики. Я вважаю, на першому місці для кожного комсомольця повинна стояти самокритика. Адже один з головних девізів нашого сучасного життя: «Перебудову треба починати з себе». Спитай у себе, чи все ти зробив, щоб стати справді активним, ініціативним членом суспільства, а вже тоді роздвигайся навкруги.

Л. МЕЛЕШКО,
комсорг технічних служб заводоуправління Кіровоградського чавуноливарного заводу.

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

★ «МАМА». МАТЕРІАЛ ПІД ТАКИМ ЗАГОЛОВКОМ, БЕЗПЕРЕЧНО, ВРАЗИТЬ І ЗДІВУЄ ЧИТАЧА. НЕЙМОВІРНО, АЛЕ ФАКТИ СВИДЧАЮТЬ... І ТАКЕ ЩЕ БУВАЄ. (2 СТОР.).

★ «ВЖЕ ВЕСНОЮ 1959 РОКУ КІРОВОГРАДСЬКА «ЗІРКА» ПОЧАЛА ТРАТИ

ЗА ТАКТИЧНОЮ СХЕМОЮ, ЯКУ ЗА ПІВРОКУ ПЕРЕД НИМ УСПІШНО ЗАСТОСУВАЛА ЗВІРНА БРАЗИЛІ НА ЧЕМПІОНАТІ СВІТУ В ШВЕДЦІ...».

★ «ВДЯЧНА ПАМ'ЯТЬ ФУТБОЛУ» — ЦЕЙ МАТЕРІАЛ ЛЮБИТЕЛІ СПОРТУ, ЧИТАЧІ ЗНАЙДУТЬ НА 3 СТОР.

★ «ЦІКАВО, ДЕ ЗАХОДИТЬСЯ ЦЕЙ ЗАГАДКОВИЙ ПАРК, У ЯКОМУ ОДНОЧАСНО КВІТУЮТЬ «СОТНІ ТИСЯЧ» КУСТОВ?» (ТЕМАТИЧНУ ПОЛОСУ «ДИСК-ЗАЛ» ЧИТАЙТЕ НА 4 СТОР.).

Колгосп «Дружба» Онуфріївського району завжди славився молодими доярками. Ось і нині тон в соціалістичному змаганні задають Лідія ДЕМЧУК та Ірина ФРАНЦУХ, яких ви бачите на знімку. Лідія (зліва) торік надоїла від корови по 4126 кілограмів молока, а Ірина лідирує в трудовому суперництві нині, маючи надій на корову понад 500 кілограмів.

Фото В. ГРИБА.

ОЦІНКУ ПОСТАВИТЬ УРОЖАЙ

Основний обсяг роботи механізаторів припадає, як відомо, на період з весни до осені. Взимку ж закладається фундамент успішної роботи: ремонтується техніка, сільськогосподарські знаряддя і механізми, готується високоякісне зерно для засіви. Не менш важливо й те, що саме в цей час механізатори проходять теоретичну і практичну підготовку.

Проводити навчання механізаторів, як правило, доручають людям, за плечима яких не один десяток років трудового стажу. Олексій Федорович Тасенко один з таких керівників механізаторського всеобучу. Кажуть, що він народився механізатором. Довелось на віку побачити всього, пережити себе в різних ситуаціях. До останнього часу керував райсільгосптехнікою у Малій Висці, і хоч роки вже не молоді, але й сьогодні продовжує трудитись — передає своє вміння, багатий досвід механізаторам. І тим, хто вже має практичні навички, і тим, хто робить перші кроки в механізаторській справі.

Сьогодні успіхи в господарюванні на селі знач-

ною мірою залежать від кадрів. Це добре розуміє Олексій Федорович і колектив спеціалістів РАПО, які разом з ним проводять навчання механізаторів. Сорок п'ять курсантів, посланців всіх господарств району, звичайно, вивчають теоретичний курс і повернуться в колгоспи і радгоспи для проходження практики. Після цього ще будуть для них екзамени, урочисте вручення посвідчень — документу, який дозволить на рівних правах стати членом механізаторського колективу. Та головний екзамєн поставити перед сьогоднішніми курсантами поле. На це націлюють молодих хліборобів спеціалісти, які проводять заняття — Л. Калямацький, І. Похиліюк, Б. Валеулов та інші.

Якісному проведенню занять сприяє добра технічна база. При вивченні матеріалу використовуються агрегати машин, вузли або їх деталі, плакати, схеми, малюнки. Часто між викладачем і аудиторією виникає розмова-діалог, в результаті чого матеріал засвоюється якісніше. Звісно, спеціалісти райагропрому, які проводять заняття, не мають спеціальної педагогічної

освіти. Але міцні теоретичні знання в поєднанні з досвідом дають можливість правильно організувати лекції, швидко налагодити контакт з класом Матеріал, що розглядається, тісно пов'язується з практикою, наводяться конкретні приклади з життя, з власного досвіду.

Особлива увага курсантів, серед яких переважає більшість — молоді хлопці, акцентується на таких питаннях, як бригадні форми організації праці, сімейний підхід, інтенсивні методи господарювання. І це не лише під час лекцій з курсу економіки, які проводить спеціаліст РАПО О. Патрикан, а й при вивченні сільгоспмашин техніки безпеки. Фінальним питань Курсанти навіть роботу писали на тему «Як ви розумієте бригадний і сімейний підхід?» Окремі роздуми виявились досить цікавими, показали, що і рядовому механізатору сьогодні неабайдуже, як йдуть господарські справи.

Курс навчання розрахований на шість місяців. Збагативши себе знаннями, повернутись в тракторні бригади комсомольці Олександр Титаренко з

Мар'янівського радгоспу, Валентин Масузенко з радгоспу «Ташлицький» та багато інших. Вірить О. Тасенко, що працюватимуть хлопці надійно.

— Та є в нас і проблеми, — бідкається Олексій Федорович. — Хоч і напогано обладнано клас, але бракує схематичних плакатів по сільгоспмашинах. Звертались ми в обласний центр в навчально-курсовий комбінат, але там теж не можуть похвалитися достатньою кількістю наочності.

Поскаржився О. Ф. Тасенко і на те, що частогусто відволікають від занять викладачів, хоча, очевидно, тут нічого не вдієш, бо люди зайняті на основній роботі. А курси для них — це своєрідне навантаження. Є претензії і до дисципліни курсантів, зокрема до регулярності відвідування ними занять «Хотілося б, щоб направляли до нас побільше серйозних людей зацікавлених в результаті навчання. Адже всі вони — майбутні господарі сільськогосподарського виробництва...» — мовив Олексій Федорович на прощання.

Господарі і за їхнє виховання відповідають не лише тут, на курсах, а й в трудових колективах.

В. ТІЛЬНОВ,
Маловисківський район.

ЛИСТ ПОКЛИКАВ У ДОРОГУ

ГАРЯЧА ВОДА ПІД ВІДКРИТИМ НЕБОМ

У середині лютого цього року керуючий трестом «Олександріврозрізбуд» В. Гук розказав у «Кіровоградській правді» про те, як ідуть справи на будівництві вуглерозрізу «Костянтинівський». «Солідну суму вкладів використовуємо на шляховому будівництві...», «Поліпшуємо умови праці та відпочинку...» — у такому оптимістичному тоні звучала вся розповідь.

Тоді ж, у середині лютого, ми прибули на розріз із напером, де обстановка на «Костянтинівському» розцінювалася зовсім інакше: «Невпорядковані під'їзні шляхи, ходимо пішки три кілометри, кар'єр не освітлений, нема води, транспорту...» — це скарга молодих працівників ударної комсомольської будови...

Дільниця механізації №5. Начальник дільниці В. П. Ковальчук і секретар комсомольської організації РСУ-4 Ю. Поляков заводять нас у побутівку (одиночній сушильні). Дерев'яні стіни, цегляна плита; спеціальні звичайний одяг висять майже вперемішку.

— А де ж тут хоча б рушники висіли?

— Є теп для гарячої води, Душових нема, та це й

добре, — говорить Юрій, — бо на такому холоді митися б та тільки простудувалися. Нема потреби будувати капітальні приміщення, адже дільниця скоро перебереться на інше місце.

Ми подивилися на той теп. Дахом йому служило відкрите небо, стінами — навколишній простір. Того дня надворі стояв ідентичний туман. Після того були

хуртовини, морози та й сьогодні весна лише на календарі до нас прийшла. Зате вода сирива гаряча.

— Та що там душові, — наперсби заговорили хлопці, що стояли біля нерухомих бульдозерів. — Боксів для ремонту техніки нема, а ще називається — дільниця механізації! Екскаватори на технології лише на напері стоять. Запчастини доводиться за пляшку випрошувати. Змінного спеціаліста нема, рукавиць не видають...

Следують той настільки просіянутий мазутом та іншими горючими речовинами, що досить іскри...

Головний інженер виробничого об'єднання «Олександріввугілля» В. О. Малишок так прокоментував скаргу:

— Що, три кілометри вони пішки в кар'єр добираються? Ну, якщо йти через Користівку, то буде стільки, скільки написали. Максимом кілометр до розкривної ділянки! На випадок негодн дамо всюдиходи. Безладдя в нарядних? А це як у кого. Хто слідкує за порядком, у того чисто. Спецодяг є на складах, але тільки великих розмірів,

Траншей, звичайно, повинні освітлюватися. З лампами на зміну ходять. Якщо встановити прожектори — вони заважатимуть шоферам, сліпидитимуть.

Дільниця №4. Колись це було село Березівка друга. Іде з кількох хат не виоралися жителі, а в інших уже розмістилися нарядні розрізи. Пічки палять брикетом, на плити ставлять відпро, гріють — ото й уся гаряча вода. З одиом карти на схожа з уже баченою — все на куні.

Зайждемо в кар'єр. Небо, глина і грузовики — весь краєвид. Тут настає черга водіїв висловлювати претензії:

— Зрива в нашій роботі трапляються через простоту екскаваторів, і з бульдозерами не все гаразд. Перебій з соляркою. Ідальня одна на всіх, у будівельників обід годину триває, а нам 20 хвилин відводиться. Поки туди доїдемо, поки назад... Щоб здати спецодяг на прання, треба самим їздити ланіріці відповілі підписувати...

І знову зайшла мова про воду. При гаражі в ланірі зробили такий стік, що в приміщення стали надходити... ґрунтові води.

Розріз «Костянтинівський» — ударна комсомольська будова, пусковий об'єкт. Виходимо з простої ділянки, якщо т. Гук у нападому початку виступи в «Кіровоградській правді» говорив про ритмічну роботу, про змагання, справи на кар'єрі, рухаються, то, певно ж, є у будівничих розрізів і відрадіні моменти?

Так, є. Ніхто не скаржився нам на зарплатки, ніхто не висловив недовдоволення доставкою на роботу (100,00 з дому до дільниці, а не від дільниці в кар'єр) — волять робітників автобусами. Не почувли ми жодного паростання на якість харчування. І лише водопровідні краплі «занімали», ні краплі з них не витиснули.

Так що ж виходить? Помічені труднощі слід вважати об'єктивними, неминучими, згадувати тип диярської вузькоколіїрки, палатки Комсомольська на Амурі і «тиснути» на молодіжний ентузіазм? Але ж не тов зараз час, щоб після роботи винуватися обов'язково снігом.

М. ЦУКАНОВ,
завідуючий відділом
робітничої та сільської
молоді обкому ЛКСМУ,
Н. ДАНИЛЕНКО,
спецкор «Молодого
комунара».

Олександрівський район.

Зайдіть

до кафе-морозива!

«Щиро вдячні працівникам кафе за гарне обслуговування...».

Це лише одна з численних подяк на адресу працівників кафе-морозива, що вже другий рік працює у магазині «Дитячий світ» обласного центру.

Часу минуло небагато, але колектив кафе, який, до речі, працює тут з першого дня, зміг створити умови відпочинку для відвідувачів. Валентина Крайня, Світлана Полторацька, Юрій Ткаченко та інші працівники завжди раді відвідувачам, дорослим і дітям. До їхніх послуг кави, чай, соки, оагати асортимент «ласощів».

Найголовніший секрет популярності кафе відкрила мені офіціантка Світлана Полторацька:

— Ми намагаємось завжди шукати щось нове. Згодеться, куди приємніше, коли відвідувач заїде до нас не лише випити чашку кави, а й відпочити. В наш динамічний час людині треба зупинитись, поспікуватись із друзями, послухати музику... Для цього наше кафе підходить людям різного віку. Тож просимо, зайдіть до кафе-морозива!

В. ГРИШИН,

м. Кіровоград.

ГРАНІ МОРАЛІ

КОЖНОГО разу, коли приїжджаю додому, мене зустрічає мамине радісне: «Дитина моя прийшла!». І рідне до болю відчуття маминого поцілунок. І колись чорні, а тепер із кожним моїм приїздом усе свіжіші коси...

Мамо! Я піднімаю телефонну трубку, чую твій голос — і на душі стає спокійніше, лагідніше світ, на землі більше ра-

А рідна мама все-таки прийшла. Але прийшла до лікарні п'яна, і її не впустили у відділення. «Ма-ма, ма-ма, ма-ма...».

Галина Павлівна Мороз-Вакуленко, тридцятирічна жінка, мама Оксани і ще чотирьох хлопчиків — Сергія, Руслана, Юрія і Віктора, вже кілька років стоїть на обліку в комісії у справах неповнолітніх при райвиконкомі за

у жінки дітей. Не позбавити батьківських прав, повернути які не так уже й просто, а відібрати — з часом, коли (надіялись же) Галина зрозуміє свої помилки, сини вернулися б до неї. Пишу сини, бо найменшенька донечка Оксана залишилася із нею. У Галини був шанс.

Влаштували її на цукровий завод. Якби працювала як слід, і квар-

старша дочка Марії Іванівни — Людмила — та дворічний Юрко, найменший її син.

Восени минулого року, тільки тільки почавши свій сьомий клас, Людмила втекла з дому, прихопивши з собою матеріал паспорт. Влаштувалася на роботу в колгосп сусіднього району. Кілька днів попрацювала — кинула. Невдоволюючи додому. Але за цей час скільки пережила, у який бруд встигла залуритися! Її похнення, дапе в міміці, чисті страшно. Ця сьматична, веснянкувата дівчинка, якій недавно виповнилось 15, вже знає, що таке розлука. А її ж можна було врятувати! Ще 1981 року на сході жителі села Глодош обговорювали ставлення Марії Іванівни до мати ринських обов'язків. Але, на жаль, ніяких заходів вжито не було. Вільше того, М. І. Зленко одержала «Медаль материнства» І ступеня...

Одного разу в дитячому відділенні пролунав дзвінок. Якесь жінка попросила Люду до телефону.

— А ви хто?

— Я мама.

— То ви б хоч прийшли коли-небудь, дізналися, як ваші діти...

У трубі почулися короткі гудки. Марія Іванівна, мати шести дітей, більше нічим не нагадала про себе.

3.

АНДРІЙКА в селі знала. І жаліли. Бо чи не щодня чотирирічний хлопчик ходив по вулицях, і кожен намагався покласти в його торбинку щось смачне. Знали, крім Андрійки, у хаті ще восьмимісячний Олексій, а мати їхня, Раїса Коваленко, ніде не працює, про дітей не турбується.

У дитячому відділенні райлікарні Андрійка любив всі. Майже три місяці жив він тут із своїм братиком Олексієм. Хлопчик не по роках серйозний, вичлівий, санітарок, медсестер, лікарів він, як дорослий, називав на ім'я і по батькові. В обід допостав роздавати їжу. Якось увечері помітив, що Андрійко десь зник. Сполошилася, почала шукати. Лише через кілька годин знайшли його скоцюрбленого на автобусній зупинці.

— Андрійку, що ж ти тут робиш?

— Маму чекаю.

А мамі не було ні через день, ні через тиждень.

день, ні через місяць. Не поспішала Раїса, мати п'яти дітей. До своїх сил. Навпакі. Вона з легкістю відмовилася від малюк, тільки народивши. І коли її просили погодувати це хоч тиждень своєю крихіткою, Раїса не відмовлено відповідала:

— Скільки можна!

За Андрійком, Олексієм, Оксанкою, Мишкою, Галинкою доглядали працівники дитячого відділення. Жаліли, Раїсі, коли вони усміхались. А було, й слюзу витирали над поснувшими дітьми. За ту душевну щедрість хочеться схилити голову перед Галиною Іванівною Харченко, Оленою Михайлівною Мельниченко, Валентиною Євгенівною Змеул, Вірою Демидів-

ною Кріт, Валентиною Михайлівною Мигай, Галиною Іванівною Василенко, Антоніоною Федорівною Андрійченко.

Але турбота і ласка цих людей, ні багатьох інших не зможе замінити дитині ніжність однієї-єдиної рідної матері...

...На обід була манна каша. Біла й гладенька вона лежала на тарілках. А тарілки — в дитячих руках. Якийсь хлопчик намалював пальчиком на каші кілька літер. Андрійкові ї собі закартіло щось написати. І він вивів: «Мама».

С. ОРЕЛ,
спецкор «Молодого
комунара».

Новоукраїнський район.

дості. Мамо! Не перестаю і не перестану дивуватися твоєму серцю, яке через далекі відстані відчуває горе чи неадачі своїх дітей, кров'ю облівається. І вже ти готова як на крилах летіти, щоб допомогти, і летиш, і кидаєш усе, часто довірившись лише передчуттю. І ніколи не помиляєшся. Воістину найбільше чудо світу — материнське серце! І від того, що воно є, живе і дихає милою, я наповнююся ніжністю. І серце стукає в такт колесам, що мчать мене до мамі.

1.

МА-МА, ма-ма, ма-ма... Тий голосочок не завжди почуєш удень, серед дитячого гамору, та й Оксанка, буває, заграється, повеселішає. А вечорами дворічне дівчатко ходить під вікнами і ледь чуно кличе маму.

Оксанку знайшли в одному із сіл у зовсім чужій їй бабусі. Мама вайкала в те село, а потім подалася хтосьна куди. І не з'являлася де-сять днів. Тепер Оксанку оформляють у дитячий будинок «Малютко», а поки підготують документи, вона живе в дитячому відділенні Новоукраїнської районної лікарні. Сама живе, бо тут дівчинка вже місяць. Санітарки, працівники відділення стали їй мамали.

аморальність. Скільки разів викликали її на засідання комісії, скільки разів вона обіцяла виправитись! Молода, гарна жінка, має середню освіту і витрачає своє життя на випивки, сумніані компанії, крадіжки. А в хаті брудно, а їсті дітям нічого, а випрати їм маечки (та й чи є ті маечки — Галина догдо ніде не працює) нікому. Влаштувала вдома п'яні оргії, не соромлячись дітей.

Розповідає секретар комісії у справах неповнолітніх В. Д. Бурова:

— Прийшли ми з перевіркою, а у неї, виявляється, час від часу квартирують жінки, котрі стояли на обліку в венерологічному диспансері.

Не вмовляння, ні докори не діяли на Галину Павлівну. Зібралася вона і поїхала невідомо куди. Це було влітку минулого року. На кухні ресторану «Україна» прочинилися двері — показались дві хлопчачі голівки. Була в очах дітей не звичайна цікавість чи неадамовне шалупство, а голод. Побачивши, що їх ніхто не гонить, хлопчики посмілилися.

— Тьотю, дайте поїсти. Їх вигодували. Увечері вони прийшли знову. Жалісливі жінки почали розпитувати:

— А чи ж ви будете? Виявилось, що це діти Г. П. Мороз-Вакуленко. До мама, вони не знали. Суд вирішив відібрати

тиру могла б одержати (п'ятеро ж дітей!). Оксанку в дитсадок прийняли. Залишилося тільки повести дитину до лікарні — треба було зробити необхідні щеплення.

Кілька днів Галина все-таки виходила на роботу. Всього кілька днів, Оксанка так і не потрапила до дитсадка — повести дитину до лікарні мати вважала зайвою турботою.

І ось Оксанка живе вже в лікарні. «Ма-ма, ма-ма, ма-ма...».

2.

КРАЗ була середина зими, стояли люті морози, коли їх привезли до лікарні. Брудних, голодних, померзлих. Три дні Мишко та Галинка жили в корівнику МТФ №1 колгоспу імені Кутузова. Крадькома доїли корів, пили молоко. Спали там же.

Найстрашніше, що у цих дітей є мама, Марія Іванівна Зленко. Її чоловік Степан Панасович Павлик, написавшись, вигнав із дому «не своїх» дітей. І за ті три дні мати (мати-чайка, мати-горлиця) не знаю чи згадала, але принаймні не знайшла їх, не пригорнула, не зіграла. Зараз Мишко та Галинка живуть у інтернаті.

А в дитячому відділенні Новоукраїнської райлікарні знаходяться

12 ЖОВТНЯ 1968 року кіровоградська «Зірка» вирушала у важке двомісячне турне за маршрутом Ярославль — Іваново — Рязань. Останні матчі на виїзді не задовольняли ні тренерів, ні гравців, ні численних прихильників команди. Команди, яку ще на початку сезону фахівці несподівано вважали одним із фаворитів підгрупи. Відсутні поразки в Сімферополі, Харкові та Дніпропетровську перекреслили усі сподівання уболівальників на високий щабель «Зірки» у турнірній таблиці.

Малочисельна група уболівальників, яка прийшла провести своїх улюбленців, стояла осторонь від гравців. Дивлячись на зосереджені обличчя футболістів, неможливо було не повірити їхнім серйозним намірам у відповідальних матчах. Менше, ніж завжди, жартували веселун Віктор Квасов, м'ячуплено мовчали Анатолій Краченко та Віктор Сучков, схилившись перемілали з руки в руку свою спортивну сумку Анатолій Лобідь.

Тоді хтось з болівальників промовив: «А я вірю в наших хлопців. Хоч одну перемогу з виїзду, але привезуть!».

15 жовтня долю матчу в Ярославлі вирішив єдиний гол, який забив Віктор Квасов. Ще через чотири дні центр нападу кіровоградців Микола Корольов двічі вразив ворота івановського «Текстильника», на що господарі майданчика зуміли відповісти лише одним влучним ударом. А в останньому матчі турне, в Рязані, удар півзахисника «Зірки» Андрія Товта приніс команді і третю перемогу поспіль.

Так під саму завісу першості кіровоградці обійшли кілька суперників, посівши четверте місце в зоні другої групи класу «А». Тоді це була фактично нинішня перша ліга.

З того часу минуло майже два десятиліття. Минуло футболу — це не пошкодило сторінки футбольних довідників. Минуло футболу — пам'ять про зіграні матчі, про яскравих гравців, пам'ять, яка постійно живе в нас самих.

У ЄВГЕНА Горяньського, випускника школи тренерів Московського державного інституту фізичної культури, вагався було іхати чи ні. Він знайшов на карті незнайоме місто, в думках підрахував відстань і дав комісії по

розподілу свою згоду. І тільки вдома тяжко зітхнувши команда Кіровограда, з якою йому доведеться працювати, безнадійно програвала, займаючи одна з останніх місць.

З появою нового тренера в команді частенько відбувається реорганізація. Зай-

«Зірка» перевищує усі команди своєї зони. Якщо, наприклад, черкаський «Колгоспник» суворо додержується класичної системи дубль-ве, то кіровоградські гравці крім неї досить часто й успішно застосовують розстановку 1+4+2+4 і навіть

ВДЯЧНА ПАМ'ЯТЬ ФУТБОЛУ

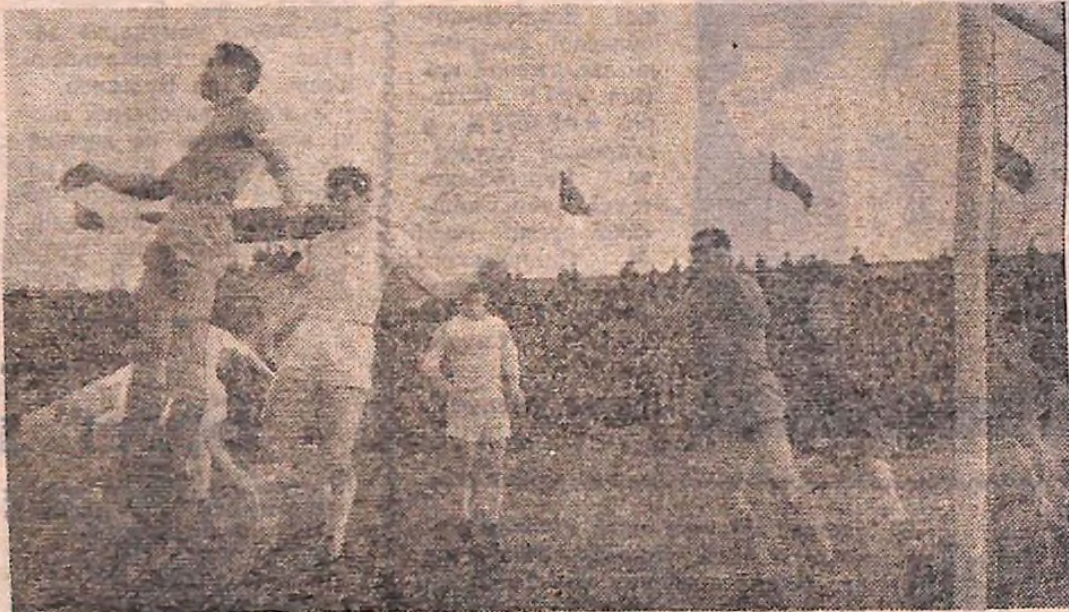
няються одні гравці, запрошуються інші, робляться виправдані та невинуваті перестановки. Горяньський нічого не змінював, ні від кого «не збувався». Своє завдання молодий тренер бачив у тому, щоб скласти бойову одиницю з «важких» хлопців, захопити місцевих футболістів великими

1+4+3+3. До дванадцятого туру «Зірка» була єдиною командою, яка не знала поразок. На фініші першого кола кіровоградці спіткнулися. Підніжку в прямому та переносному значенні слова підставив кийський «Арсенал». Жорстока, часом груба гра й вирішила долю матчу. До активу команди

БУЛО колись і таке. Приємні для нас спогади, чи не так? А нині з прикриттю доводиться констатувати, що прогрес останнім часом обминає кіровоградський футбол.

Дозволю собі таке порівняння. Кіровоградський футбол кінця п'ятидесятих років був значно повільнішим за нинішній. Тоді футболісти доводили свої класи лише на обмежених ділянках поля, а саму гру було розписано «по системі», як по нотах. Тому так мало виникало у грі несподіванок, а імпрізація була доступною лише яскравим Борису Петрову, Віктору Філіну, Станіславу Каткову, Анатолію Краченко. Ці гравці своїми нестандартними діями викликали у глядачів вибухи оплесків, а нині це ж саме може зробити кожний футболіст. Отже, зросли швидкості, нарешті, підвищився сам клас футболу, ерудиція гравців.

До речі, розповідь про переможне трикутне турне «Зірки» двадцятирічної давнини також не випадкова. Адже нині важко навіть пригадати, коли ж кіровоградці останнього разу боролися на виїзді просто за місце трохи вище, ніж зай-

4 жовтня 1970 року. «Зірка» (Кіровоград) — «Металург» (Запоріжжя). Кіровоградці атакують ворота суперника...

планами, навчити кожного з них повсякденно працювати з м'ячем, почувати відповідальність за кожний свій крок на футбольному полі.

Випадково серед свого архіву я знайшов візнірку з газети «Советский спорт» за травень 1959 року. Це якраз тоді, коли Євген Горяньський тільки-но розпочав свою роботу в «Зірці».

Газета підкреслювала: «Футболісти Кіровограда відізняє відмінна техніка. У тактичному відношенні

Києва додалося два очка, до пасиву Кіровограда — кілька травмованих гравців».

Так, вже весною 1959 року кіровоградська «Зірка» почала грати за тактичною схемою, яка пізніше принесла збірній Бразилії звання чемпіона світу, за що й одержала назву «бразильської». До речі, саме у той час більшість клубів вищої ліги застосовувала дещо застарілу систему дубль-ве.

мають. А тоді в матчах у Ярославлі, Іванові та Рязані «Зірка» йшла тільки на перемогу, не за щабель у турнірній таблиці. За значно більше — «марку команди», її честь.

Минуло футболу, його пам'ять повинні жити в серцях нинішнього покоління гравців «Зірки». Повинні жити не як яскраві картини з неповоротних часів, а як заклики до нових перемог команд. Таких же яскравих, як і в минулому

С. БОНДАРЕН.

ПОБАЖАННЯ ПЕРЕД СТАРТОМ

Валерію САМОФАЛОВУ

Ветерану команди, який за п'ятнадцять років виступів у «Зірці» грав захисником, півзахисником, нападаючим. І це був тільки воротарем...

Про Самофалова говорять нині люди: Відмінний захисник у «Зірці» був! Бу встеран не був лише воротарем. Але й команди не являвся тягарем. Про це доводять добрі результати — Де б він не грав, а еміс захищати м'ячі противнику. То що ж, хай забиває. Але й про оборону, гені, не забуває.

Михайлові КАЛИТІ

Кращому бомбардирові команди останніх років, якому до встановлення нового рекорду результативності «Зірки» залишилося забити два з половиною десятки голів.

Коли болівальник запитає: Хто гол забив? Як «Зірка» грає? То це, напевне, Калита, Бо він найбільше забивав. Й нехай суперники тремтять: Заб'є Михайло 25!

Валерію ЧЕРНИХ

Гравцеві, який виступав і в першій, і в вищій лігах вітчизняного футболу.

Яких команд Черних цурався? Бу в «Дніпрі» і «Шахтарі», Та міцно в «Зірці» прописався Третьяк чужі воротарі. Тож зичим всі стрімкого бігу, Хай не спітнеться, не опадє. А може ще й у вищу лігу Команду нашу поведе!

Анатолій КУРГАНСЬКИЙ.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...в двадцяти дев'яти чемпіонатах країни з футболу кіровоградська «Зірка» провела 1156 матчів. На рахунок команди 462 перемоги, 316 нічий та 378 поразок, різниця забитих і пропущених м'ячів — 1379—1203.

...найвище місце «Зірки» в чемпіонатах СРСР серед команд другої ліги — п'яте (1975 та 1977 рр.).

...рахунок м'ячів «Зірки» на всесоюзній арені відкриває нападаючий Борис Петров у матчі з казанською «Скром», який відбувся 25 квітня 1958 року.

...найбільшу кількість матчів у складі «Зірки» провів півзахисник Юрій Касьянкін (471), який виступав за команду протягом чотирнадцяти сезонів.

...на рахунок кращого бомбардира команди Віктора Квасова 72 голи в чемпіонатах Радянського Союзу.

...свою найкрупнішу перемогу у всесоюзних першостях «Зірка» здобула 11 липня 1961 року в матчі зі спартаківцями Івано-Франківська (8:1).

...найкраще досягнення серед кіровоградських воротарів належить Валерію Музичуку, який весною 1981 року протягом 761 хви-

лини поспіль не дівався м'яча із сітки власних воріт. ...найуспішніше кіровоградці грали на своєму полі в чемпіонаті країни 1963 року. Тоді із двадцяти домашніх зустрічей «Зірка» виграла 16 і чотири завершила внічию при різниці м'ячів 51—8 на свою користь.

...найрезультативнішим гравцем протягом одного сезону у складі «Зірки» був нападаючий Анатолій Тагидін, який у 1963 році забив 20 м'ячів.

...рекордний показник команди по кількості перемог поспіль було встановлено у 1968 році (6 перемог).

...«Зірка» провела 33 міжнародних матчі: 24 перемоги, 6 нічий і лише 3 поразки.

...нападаючий Михайло Калита за п'ять років виступів у складі «Зірки» чотири рази ставав її найрезультативнішим гравцем (1982 р. — 16 голів, 1983 — 9, 1985 — 13, 1986 — 11).

...першим з кіровоградців досяг «хот-трику» (тобто забив три голи в одному матчі) Борис Петров. Це було 7 серпня 1960 року в Рязані у матчі «Зірки» з місцевим «Колгоспником».

ЕКСПРЕС-ІНТЕРВ'Ю

ПОГОВОРИМО ВІДВЕРТО

В. ТРЕТЬЯКОВ.

васлушений тренер України:

Нинішній чемпіонат країни — ювілейний. До історії радянського футболу він увійде під номером п'ятдесят. Для кіровоградської «Зірки» цей ювілей подвійний, адже команда візьме свій тридцятий старт у всесоюзних першостях. А вже через це кіровоградські гравці повинні почувати особливий відповідальність не тільки за результати, а за якість своєї гри.

Останні п'ять років «Зірка» задовольняється лише місцями в середній турнірній таблиці. Команда недораховується не тільки бажаних

очок, але й глядачів на трибунах. Мабуть, гравці дещо забули, що футбол — гра для болівальників. А хто ж з них стане відвідувати сірі та нудні ігри?

Колись в нашому місті і стадіон був значно меншим, і навчально-тренувальна база гіршою, та сам футбол був на підйомі. Гру кіровоградського «Торпедо» неможливо було сплутати з грою інших команд, адже торпедівці мали своє неповторне обличчя.

Отже, на старті нового сезону бажано пильніше скласти кіровоградської «Зірки» знайти свою гру. Буде яскрава гра — будуть і перемоги.

В. ПОКАТИЛОВСЬКИЙ, робітник виробничого об'єднання «Дружмаш»:

«Перемога!». Це слово скандують різними мовами болівальники усіх стадіонів світу. Його повторюють мільйони прихильників футболу всієї землі. Але яку частину з них футбольна гра повинна розчарувати та засмутити. Адже перемогу неможливо поділити відрізу на двох суперників. Комусь доведеться радіти, комусь — сумувати.

Та буває й так, що команда перемагає, а болівальник невдоволений. Адже рахунок матчу — ще не головне. Доводити свої успіхи затиш лише та команда, яка постійно вдосконалює свою гру. І моє побажання таке: кіровоградським футболістам необхідно більше

працювати над підвищенням свого ігрового арсеналу. Тільки тоді можна розраховувати на найвищі місця.

Є. БЕЛІЧЕНКО, інженер інституту «Агропроект»:

Своїх науковцішших успіхів кіровоградський футбол досягав у шістдесяті та середині сімдесятих років. Саме тоді, коли основу «Зірки» складали місцеві вихованці. Останнім часом приплив перспективної молоді в команду значно поменшав. Думаю, це головна причина невдач.

Невже масовий футбол Кіровоградщини такий же слабкий? На мій погляд, перш за все недостатня селекційна робота тренерів «Зірки», обласної федера-

ції футболу. Адже не доводиться й пригадувати, коли ж останнього разу збиралася молодіжна збірна області. Було б цікаво, якби на фініші сезону «Зірка» провела товариську гру проти команди, складеної з молодих гравців колективів фізкультури. Тоді любители футболу, тренери «Зірки» мали б чітку уяву про свій найбільший резерв. Впевнений, що дехто з молоді після подібної гри обов'язково потрапить до команди.

Перед новим сезоном ми, болівальники, завжди бажали команді тільки успіхів. Але й з неважкою необхідно робити правильні висновки. Отже, вірячи в наступні перемоги, необхідно пам'ятати про ті гіркі уроки кіровоградського футболу останніх років.

СПОРТИВНА ГІМНАСТИКА

СТАРТУВАЛИ ДИНАМІВКИ

11 березня у нашому місті стартував всесоюзний турнір зі спортивної гімнастики серед СДЮСШОР та колективів «Юний динамівець».

У перший день змагань відбулася матчова зустріч наймолодших учасників змагань. Серед дівчат 1976—1977 років народження на перше місце вийшла Ірина Реброва з Харкова (39,15 балів). Кіровоградки Ілона Полюк і Наталя Кришніна посіли відповідно третє та четверте місця.

Диск-зал

ПРЕТЕНЗІЇ В СТИЛІ «ДИСКО»

Хіба що творчість «Машини часу» (за пори, коли її диски ще не були вільно в продажу, як тепер) ціна-вила наших читачів та, як «Модерн токінг». Після появи в минулому випуску «Диск-залу» замітки «Євро-диско» О. Шлипка та Г. Широба зі Смоліного Мало-висківського району, І. Вихристенно, С. Мартиненно, М. Атевс із Кіровограда, Т. Булах із Піщаного Броду Добровеличківського району, група старшокласників з Пантавни Олександрійського району, група люби-телів музики із селища Димитрового (м. Олександрія) висловили нам письмове нерозуміння: чого це ви, моваля, не так розповіли про дует, який нам подо-бається? На жаль, відповіді кожному зокрема ми не маємо змоги, бо більшість не залишила зворотньої адреси, а дехто і ім'я та прізвище не назвав (як ось Л. Б. зі Світловодська: «Якщо надрукуєте, вчителі бу-дуть до мене інакше ставитися»), тому прокоментує-мо типові претензії в газеті.

«Як ви можете порів-нювати «Модерн токінг» із якимись там «Боні М» і Далідою? Іх усі давно за-були, а «Модерн токінг» залишиться в історії на-завжди!».

Десяток років тому при-хильники і Даліди, і «Бо-ні М» пророчили нетлін-ність і їх творчості. Проте в пам'яті (чи назавжди, цього ніхто не може зна-ти, але принаймні за ос-

танні 20 років) із усіх ав-торів та виконавців сучас-ної музики тримається ли-ше англійський квартет «Бітлз». Не зовсім забуті ще «Лед Зепелін», «Діп Перпл», «Пінк Флойд», «Спейс». А де, скажімо, «Іглас», «Баккара», які сво-го часу були відомі не менше від «Модерн»?

У соліста лєнінград-ського ансамблю «Форум» теж тонкий мелодійний го-

лос, як і в Томаса Андер-са. То хіба це погано?».

Якби ж це було погано, то, мабуть, ми б їх не слухали. Високий чолові-чий голос привертає увагу вже навіть тим, що не-звичайний для «сильної» статі.

«Намагаюся переклада-ти пісні дуєту, там співа-ють про любов. Вважаю: підносити любов — це ви-ступати проти війни. Мене обурюють ті, хто співає бездарні російські пере-клади текстів дуєту».

У магнітофонних запи-сах справді ходять досить безпомічні російські ва-ріанти пісень Дітера Боле-на. Проте, й тексти оригі-налів відіграють в успіхо-ві ансамблю значно мен-шу роль, ніж музика.

«Ви пишете про «Мо-дерн токінг»: «Популяр-ність будь-яких артистів підтримується і допоміж-

ОГЛЯД ЛИСТІВ

ними засобами». Але ж і наші виконавці тут не ви-няток!».

Звичайно, Екстравагант-ні наряди А. Пугачової, В. Леонтьєва, модні зачіс-ки В. Кузьміна, Ю. Анто-нова, О. Баркіна теж вносять якийсь процент у їх сценічний успіх.

«Навіщо писати про ан-самбль, коли про нього всім уже все відомо?».

З часу виходу минулого «Диск-залу» надійшло біль-ше десятка листів із про-ханням розповісти про...

«Модерн токінг», і при-близно стільки ж з поба-жаннями розказати про дуєт детальніше. Цим чи-тачам радимо звернутися до інтерв'ю «Розмови в стилі диско» (Комсомоль-ська правда) за 25 січня ц. р.), а тим, хто відгук-нувся на публікацію «Єв-родиско», дякуємо за ува-гу до газети.

ВАЛЬС

І ЧА-ЧА-ЧА...

У рамках II Всесоюзно-го фестивалю народної творчості, присвяченого 70-річчю Великого Жовт-ня, проходив звітний кон-церт-огляд студії «Іх гуртківців» відділу по ро-боті серед дітей і підлітків Світловодського Паладу культури імені В. І. Лені-на ордена «Знак Пошани» виробничого об'єднання «Дніпроенергобудпром».

Алла Іванівна Савченко не так давно очолила ан-самбль балетних танців. І хоча всього кілька місяців працюють її вихованці з молодшої вікової групи над композицією «Весела хвилинка», вона сподоба-лася жорі. Володимир Єв-генович Савченко — не-рівник старших вихован-ців ансамблю балетних танців. Цей колектив, ви-ступаючи на огляді з ном-позиціями «Вальс, вальс, вальс», «Запрошення до балу», «Ча-ча-ча», виконав їх настільки артистично,

синхронно, чітко і бездо-ганно, що члени журі від-мітили ансамбль як пре-тендента на присвоєння звання народного.

Ці танцювальні номери цікаво описали у звіт-ний концерт, який відкри-ли тематичною літератур-но-музичною композицією, присвяченою Великому Жовтню, вихованці керів-ника театрального колек-тиву у гуртка художнього слова Ірини Миколаївни Бойко учні 6 класу серед-ньої школи № 2 Г. Арутю-нян і С. Івнаткін.

Успішно виступили тре-тьокласники О. Шапошни-ков і В. Ковальов, учени-ця 6 класу М. Баранець, семикласник В. Маликов.

І. КАРАНТ.

м. Світловодськ.

На святковому концерті для деле-гатів та гостей XXV з'їзду ЛКСМУ, що проходив недавно в Києві, виступив со-ліст Чернівецької обласної філармо-нії заслужений ар-тист УРСР Назарій ЯРЕМЧУК у супроводі лауреа-та Республікан-ської комсомоль-ської премії імені М. Островського вокально-інстру-ментального ан-самблю «Смеріч-ка».

Фото В. ГРИБА.

Зустріч

В редакції

Недавно після шостої вечора до працівників «Молодого комунар» за-вітав автор і виконавець пісень Роман Булгачов.

У жанрі авторської піс-ні він працює не перший рік. Творчий багаж на сьогодні — композиції до театральних спектаклів, пісні на спортивну тема-тику, сатиричні. З ними

Роман виступав на XII Всесвітньому фестивалі мо-лоді і студентів у Москві,

у програмі агітпоїзди «Комсомолец України», у студентських та учнівських колективах, на різних кон-курсах і концертах. Р. Бул-гачов — член ради моло-діжного центру «Кіровоць» при Кіровоградському житлово-експлуатаційно-му об'єднанні, він веде там студію гри на гітарі.

Пісня, яку він запропону-вав у «Диск-зал», зробле-на в естрадному варіанті.

Стихи и музыка Р. БУЛГАЧЕВА

Берег детства

Солнечные капли рассыпал причал.
Маленький корабль тихо брызг начал.
Парус белый, белый,
Ветер, тронь легко,
Покинул берег детства своего.

ПРИПЕВ:

Синий простор
Родует взор,
Наперекор бурям и невгодам,
Ошалевшим водам.

Не боюсь, не жалюсь, жизни в том реоан.
Направил парус в синий горизонт.
Там чужие страны, там далекий путь.
Будь же талантом мне по детству, грусть.

ПРИПЕВ:

Калейдоскоп «Диск-залу»

● Англійська теленоманія Ен-О-сі у співдруж-ності з Держтелерадіо СРСР заінтрикують зйомки ви-стави Великого театру «Борис Годунов» М. Мусор-ського.

● Недавно у Москві відбувся концерт, присвячений 200-річчю з дня народження відомого німецького ко-мпозитора К. Вебера, де прозвучали два концерти для кларнета з оркестром.

В. ЛЕВОЧКО.

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

Квітка мигдалю з парку Чаїр

Цікаво, де він знаходиться, цей загадковий парк, у якому одночас-но квітнуть «сотні тисяч кустов»:

В парку Чаїр распускаются розы,
В парке Чаир расцветает миндаль.
Мне снятся твои золотистые косы,
Мне снится веселая звонкая даль.

Дивний парк! Та чи мало див на землі? Справа не в тому, чи справді існує такий парк, чи живе пише в мрії. У 30-ті роки, коли виникла ця пісня К. Лістова (до речі, автора знаменитої «Землянки») і П. Ар-ського, парк Чаїр і був мрією про щастя і любов, що вічні на землі.

А в повітрі вже збиралася гроза, та незважаючи на це, 30-ті роки бу-ли сповнені величезних планів, надій і сподівань.

Недавно я купила платівку із за-писами мелодій 30-х років. «Щастя мого» — так називається ця платів-ка. Перша несподіванка — записа-на вона ансамблем електромузич-них інструментів ЦТ і ВР під управ-лінням В. Меєрхольда. І враження від запису залишилось досить приємне, виконання мелодій, які «залиши-лись дорогими для всіх поколінь» (як пише в анотації композитор А. Полонський), викликають ті ж почуття надії і любові, що викли-кали й у своїх сучасників, наших дідухів і бабусь. Музика, записана на платівці, ритмічно не так багато-

гранна. В основному це ритми тан-го, яке дуже важко пробивало собі шлях. Але в 30-ті роки це був най-популярніший танець. У парках і садах гриміли оркестри, чаруючи слух аранжировками елегантного аргентинського танго. Та й не тіль-

ки в парках. У цей час завойовува-ли «місце під сонцем» грамофони. Літніми вечорами можна було бути слухачами неповторних кон-цертів. Власники «грамофонного дива», ніби змагаючись між собою, вражали «новинками». З одного вікна долинали ніжний пересвіт «Танго солос'я», з іншого наздог-няла сріблясто-лагідна мелодія «Дощ іде» Г. Олів'єрі, яку змі-нював трохи легковажний реверанс Ч. Бістіо «Твоя пісня чарує». І все це губилося перед несподіваним натиском архіпопулярного танго Ежі Петербурзького «Останній тиж-день», відомого у нас варіантом «Втомленого сонця».

З перелічених вище мелодій на

платівці відсутня лише остання. За-те є тут пісня «Дружба» багатьом з вас відома з фільму «Зимовий ве-чір у Гаграх». Молодий режисер К. Шахназаров використав цю ме-лодію досить оригінально — на якусь, хай і дуже коротку мить, во-на об'єднала людей, зробила їх та-кими рідними, такими хорошими.

Між іншим, можна було б вига-дати історію в стилі К. Паустов-ського про життя цієї платівки «Щастя мого» з підзаголовком «Мелодія минулих років». Вона до-сить довго лежала на полицях УТО серед записів сучасних рок-груп, популярними пісеньками-метели-ками з репертуару естрадних зірок. «Щасливі сусіди» диви-лися на скромну платівку з прости-ми, задушевними мелодіями дещо зверхньо. І раптом одного чудово-го дня платівки не стало. Всі ек-земпляри розійшлися. Заволоділи нею ті, для кого мигдалевий квіт загадкового парку — далека, пре-красна юність, чи шанувальники То-то Кутуньо і «Модерн токінг», ме-ні невідомо. Але цей епізод в моїй уяві навався на інший — повтор-не демонстрування у кіно клубі фільму Е. Сколи «Бал», що зібрав багато молодих кіровоградців. За-вчайно, музичний орієнтир «Балу» більш широкий, час теж не обме-жується у порівнянні з мелодіями «Щастя мого».

«Молодой коммунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

На украинском языке.

БН 01584.

НАША АДРЕСА:
316050. МПС,
м. Кировоград,
вул. Луначарського, 36.

Индекс 61103.

Облаг 0,6 друк. арк.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відпо-відального секретаря — 2-55-65; відділів робітничої молоді та внутрішнікового життя, сільської молоді — 2-53-94; про-паганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; вій-ськово-патрістичного виховання та спор-ту, фотолaboratorii — 2-53-22; оголо-шень — 4-28-96; норенторської — 3-61-83.

Зам. № 136.

Тираж 64 000.

Газета виходить у вівторок
четвер, суботу.
Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глібини, 2.